

РЕШЕНИЕ

№ 2044

гр. София, 30.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 05.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **377** по описа за **2021** година докладвано от съдия Красимира Проданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Делото е образувано по касационна жалба на Застрахователно дружество [фирма] срещу Решение от 16.09.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 101-ви състав по НАХД 17086/2019г., с което е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-818/11.09.2019г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на касатора на основание чл.644, ал.2 във вр. с ал.1, т.2 от Кодекса за застраховането /КЗ/, е наложена имуществена санкция в размер на 4 000 лева за нарушение на чл.108, ал.2 КЗ.

Касаторът навежда доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. Твърди се, че неправилно на дружеството е наложена санкция за нарушение, извършено в условията на повторност, доколкото в съставения акт за установяване на административно нарушение /АУАН/, въз основа на който е издадено обжалваното наказателно постановление /НП/ липсват данни да е налице предишно нарушение от същия вид. Сочи се, че административното нарушение се явява маловажно по смисъла на чл.28 ЗАНН. Моли се за отмяна на решението и на НП и в условията на евентуалност за преквалифициране на нарушението като такова по чл.

644, ал.1, т.1 от КЗ.

Отвeтникът- Комисията за финансов надзор, чрез процесуалния си представител, излага становище за неоснователност на жалбата. Депозирани са писмени бележки, в които се споделят мотивите на оспореното съдебно решение. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът счита жалбата за неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

В производството пред районния съд фактическата обстановка е установена напълно.

На 28.06.2019 година в КФН постъпила жалба вх. № 91-02-873 от лицето Д. К., едноличен собственик на капитала на [фирма], в която се излагало оплакване за несвоевременно произнасяне от ЗД [фирма] по претенция № [ЕГН], заведена на основание полица № E17460000413.

По така депозираната жалба била извършена проверка, като с писмо на КФН изх. № 91-02-873 от 04.07.2019 г. [фирма] било изискано писмено становище и заверени преписи от всички документи по претенция № [ЕГН]. Отговорът на застрахователя, заедно с изисканите доказателства постъпили в КФН с писмо вх. № 91-02-873 от 16.07.2019г.

В хода на извършената проверка се установило, че застрахователната претенция е заведена в ЗД [фирма], вследствие на подадено от Д. Д. К. уведомление за настъпила щета на имущество. Преписката била образувана по повод настъпило на 08.03.2018г. застрахователно събитие- пожар, в резултат на което било причинени вреди на застрахован недвижим имот и намиращите се в него вещи. Завеждането на претенцията било удостоверено с № [ЕГН] на основание сключен договор за имуществена застраховка на административни и търговски обекти, обективизиран в търговска полица № E17460000413.

На датата на предявяване на претенцията - 13.03.2018 г. пред застрахователя били представени доказателства, необходими за установяване на основанието и размера й. На 09.03.2018 г. и на 13.03.2018 г. представители на дружеството извършили огледи на увреденото имущество. На 29.03.2018 г. застрахователят изискал от лицето да представи допълнителни документи. Такива били представени на 06.08.2018 г. от застрахованото лице по електронната поща. На 07.12.2018 г. пред [фирма] били представени допълнителни документи по претенцията. На 13.03.2019 г. застрахователят изискал допълнителни документи, които получил на 15.03.2019 г. На 05.2019 г., застрахователното дружество изискала от застрахованото лице допълнителни доказателства: документ за собственост и опис на застрахованото имущество, които били предоставени от застрахованото лице на 11.04.2019 г. На 12.07.2019 г., ЗД [фирма] се произнесъл по претенция № [ЕГН], като изплатил застрахователно обезщетение в размер на 51 159.09 лева по банкова сметка на [фирма].

Установената фактическа обстановка съдът е приел, въз основа на писмените доказателства, съдържащи се в приетата административно-наказателна преписка.

Приел е, че след като застрахователната претенция е заведена на 13.03.2018 г., то застрахователят е бил длъжен да се произнесе по същата до 13.09.2018 г., който е присъствен ден. В качеството си на лице по чл. 12, ал. 1, т. 1 от КЗ - акционерно дружество, регистрирано по Търговския закон, получило лиценз при условията и по

реда на КЗ, Застрахователно дружество [фирма] има качеството си на застраховател и е било задължено по силата на чл. 108, ал. 2 от КЗ да се произнесе по един от начините по, ал. 1 не по-късно от шест месеца от датата на предявяване на претенцията. Това не е сторено, поради което за правилно е прието, че е нарушена разпоредбата на чл. 108, ал. 2 от КЗ, а датата на извършване на нарушението е 14.09.2018 г. Изложени са мотиви, че липсват основания за квалифициране на нарушението като маловажно, тъй като застрахователят се е произнесъл на 12.07.2019 г., а именно почти цяла година след изтичане на срока за произнасяне.

Решението е правилно.

Разпоредбата на чл. 108, ал. 1 КЗ предвижда, че застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1 - 3, 8 - 10 и 13 - 18, раздел II, буква "А" от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, като: 1. определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или 2. мотивирано откаже плащането. Според, ал. 2 на с.р., когато не са представени всички доказателства по чл. 106 по застраховките по, ал. 1, с изключение на застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, застрахователят е длъжен да се произнесе по един от начините по, ал. 1 не по-късно от 6 месеца от датата на предявяването на претенцията.

В настоящия случай щетата е заведена на 13.03.2018 г., следователно срокът по чл. 108, ал. 2 КЗ изтича на 13.09.2018 г., работен ден. С непроизнасянето си по щетата до изтичането на срока за това на 13.09.2018 г., застрахователното дружество е осъществило вмененото му нарушение на 14.09.2018 г. Правилен е доводът на решаващия съд относно определянето на датата на извършване на нарушението. Според разпоредбата на чл. 108, ал. 2 от КЗ, когато не са представени всички доказателства по чл. 106 по застраховките по, ал. 1, с изключение на застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, застрахователят е длъжен да се произнесе по един от начините по, ал. 1 не по-късно от шест месеца от датата на предявяване на претенцията. В първата алинея на чл. 108 са предвидени изчерпателно два начина за произнасяне: по т. 1 като определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, а по т. 2 като мотивирано откаже плащането.

В случая се установява, че няколкократно застрахователят е изисквал от застрахованото лице представяне на документи по чл. 106 от КЗ и застрахованото лице е представяло документи по повод въпросните писма. След като застрахователната претенция е заведена на 13.03.2018., то застрахователят е бил длъжен да се произнесе по същата до 13.09.2018 г. според чл. 84 от ЗАНН във вр. с чл. 183, ал. 3 от НПК, който е присъствен ден. Като не е направил това Застрахователно дружество [фирма] е нарушило разпоредбата на чл. 108, ал. 2 от КЗ.

Съдът намира, че дадената от административно-наказващия орган правна квалификация е правилна. Застраховката "Гражданска отговорност" е посочена в приложение №1, раздел II, буква "А", т.10, и тъй като не е за големи рискове по смисъла на определението, дадено в §1, т.31 ДР, задължението на застрахователя по чл.108, ал.1 КЗ я обхваща. От друга страна чл.496, ал.1 КЗ предвижда, че срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл.380 пред застрахователя, сключил застраховката, или пред неговия представител за уреждане на претенции. Според изричната разпоредба на

чл.108, ал.3 КЗ в случаите на застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, когато не са представени всички доказателства по чл.106 КЗ, се прилага срокът по чл.496, ал.1 КЗ. Следователно съотношението между двата срока е нормативно установено, като всеки от тях има самостоятелно приложно поле, което е законово разграничено от това на другия, без помежду им да има застъпване. Двата срока не са в колизия, която да трябва да се преодолява с признаване на надделяващ приоритет на втората разпоредба като специална по отношение на първата като обща. Съобразно приложимата санкционна разпоредба на чл. 644 от КЗ, на лице, което извърши или допусне извършването на нарушение на разпоредбите на този кодекс, на актовете по прилагането му или на пряко приложимото право на Европейския съюз, извън случаите по чл. 635 - 643, на разпореждане или на заповед на комисията, на нейния председател или на заместник-председателя ѝ, се налага имуществена санкция от 1000 до 20 000 лв. - за юридическо лице или едноличен търговец. При повторно нарушение наказанието по ал. 1, т. 2 - от 2000 до 40 000 лв. Наложената от АНО „имуществена санкция“ е съобразена с разпоредбата на чл. 644, ал. 2, предл. 2 от КЗ. Обстоятелството, че едва в НП е посочено, че нарушението е извършено в условията на повторност, не и в издадения преди това АУАН не сочи на съществено процесуално нарушение при издаването на НП, тъй като повторността има само отношение към размера на наложената санкция, а не и при установяване на фактическия състав, при който се ангажира отговорността на дружеството. Неоснователно е и възражението, че в случая не може да се приеме, че процесното нарушение е извършено при условията на повторност. Съгласно т.51 от §1 от ДР на КЗ, "повторно нарушение" е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизането в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. Настоящият съд приема, че вида на нарушението се определя от неговия обект– засегнатите обществени отношения, и доколкото те са идентични правилно административнонаказващият орган и СРС са приели, че и в тази връзка е налице повторност.

Споделят се изложените от СРС мотиви относно липса на основания случаят да се квалифицира като маловажен. В разглеждания случай се касае за регулиране на обществени отношения с финансов характер. Застрахователните дружества изпълняват особено важна функция, като акумулират финансов ресурс, чрез който по определени правила да компенсират претърпените от застрахованите лица вреди. Неизпълнението на тази основна функция от страна на застрахователите в законоустановените срокове ще засегне имуществената сфера на тези лица и ще обезсмисли в по-малка или по-голяма степен целта на застраховането - обезщетяване на вреди, настъпили в следствие на предвидени в съответните договори застрахователни събития. Нарушението по чл. 108, ал. 2 от КЗ е формално, на просто извършване, тъй като законодателят не е предвидил в състава му настъпването на вредни последици, което обуславя и ирелевантността на липсата на такива. Във връзка с изложеното в случая не може да се приеме, че са налице предпоставките за прилагане на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, в която посока е и утвърдилата се съдебна практика.

Не са налице твърдените касационни основания. Решението на районния съд е правилно и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и във връзка с изменението чл.63, ал.3-5 от ЗАНН /ДВ, бр.94 от 29.11.2019г./, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско

възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 100 лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл.144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.06г./.

По изложените съображения и на основание чл.221 ал.2 от АПК във връзка с чл.63 ал.1 от ЗАНН, Административен съд София-град, XVII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 16.09.2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 101-ви състав, постановено по н.а.х.д. № 17086/2019 г.

ОСЪЖДА Застрахователно дружество [фирма] да заплати на Комисия за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение в размер от 100,00 /сто/ лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.